

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **J. H.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2013, č. j. 22219/13/5000-14401-702147, o námitce podjatosti vznesené žalobcem proti všem soudcům Krajského soudu v Hradci Králové,

t a k t o :

Soudci Krajského soudu v Hradci Králové Mgr. Marie Kocourková, JUDr. Magdalena Ježková, Mgr. Helena Konečná, JUDr. Pavel Kumprecht, JUDr. Jan Rutsch a JUDr. Marcela Sedmíková **n e j s o u** vyloučení z projednávání a rozhodování věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 31 Af 11/2014.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou doručenu dne 27. 11. 2013 Krajskému soudu v Brně domáhal zrušení nebo vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2013, č. j. 22219/13/5000-14401-702147. Zároveň navrhl přiznat podané žalobě odkladný účinek. Krajský soud v Brně usnesením ze dne 29. 11. 2013, č. j. 30 Af 116/2013 - 8, věc postoupil Krajskému soudu v Hradci Králové (dále též jen „krajský soud“) jako soudu místně příslušnému. Žalobce byl poté usnesením krajského soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 31 Af 11/2014 - 12, vyzván k zaplacení soudního poplatku, a přípisem z téhož dne č. j. 31 Af 11/2014 - 13, vyzván k tomu, aby sdělil, zda souhlasí s rozhodnutím věci samé bez nařízení jednání. Zároveň byl poučen o složení senátu a právu podat námitku podjatosti.

[2] V reakci na to žalobce v podání ze dne 24. 2. 2014, které bylo doručeno krajskému soudu téhož dne, vznesl námitku podjatosti všech soudců krajského soudu s návrhem na jejich vyloučení z projednávání a rozhodnutí „*nejenom této věci.*“ Uvedl, že projednávaná věc musí být přikázána jinému soudu téhož stupně z důvodu delegace nutné, jinak opět reálně hrozí, že soudci Krajského soudu v Hradci Králové bude „*pokračováno v dalším pokračování nezávislého, nestranného, odborného a spravedlivého rozhodování soudů.*“

[3] Soudci úseku správního soudnictví Krajského soudu v Hradci Králové k tomu přípisem ze dne 3. 3. 2014, č. j. 31 Af 11/2014 - 22, uvedli, že „*[k]aždý z níže podepsaných soudců s účinky pro každého z nich prohlašuje, že ve shora označené věci se necítí být podjatým a není mu ani známa žádná skutečnost, ze které by mohl vyplynout důvod případných pochybností o jeho nepodjatosti.*“ Toto prohlášení podepsali soudci JUDr. Jan Rutsch, předseda senátu, Mgr. Marie Kocourková, předsedkyně senátu, JUDr. Magdalena Ježková, JUDr. Pavel Kumprecht, Mgr. Helena Konečná, JUDr. Jana Kábrtová, JUDr. Marcela Sedmíková a JUDr. Ivona Šubrtová.

[4] Je-li účastníkem řízení vnesena námitka podjatosti všech soudců určitého soudu, a přitom je již zřejmé, kterému soudci (soudcům) je či bude věc přidělena, je účelné se zabývat otázkou podjatosti jiných než těchto soudců jen za předpokladu, že u rozhodujících soudců bude shledán důvod k vyloučení. V případě, že tomu tak není a že tedy nic nebrání v tom, aby soudci, jimž věc byla či bude přidělena, ji projednali a rozhodli, postrádá zkoumání podjatosti dalších soudců daného soudu smysl, neboť není dán důvod ke změně okruhu soudců, kteří mají věc projednat. Žalobce namítl podjatost všech soudců Krajského soudu v Hradci Králové. Podle rozvrhu práce již věc byla přidělena senátu 31 tohoto soudu, který bude rozhodovat ve složení: Mgr. Marie Kocourková, JUDr. Magdalena Ježková a Mgr. Helena Konečná; zastoupit je mohou členové senátu 30 JUDr. Pavel Kumprecht, JUDr. Jan Rutsch a JUDr. Marcela Sedmíková. Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval tím, zda je námitka podjatosti relevantní ve vztahu k těmto šesti soudcům. Teprve byla-li by námitka shledána důvodnou a byli-li by tito soudci vyloučení z projednávání a rozhodování věci, přistoupil by Nejvyšší správní soud ke zkoumání podjatosti ostatních soudců Krajského soudu v Hradci Králové. I při posuzování námitky podjatosti je totiž nutno respektovat zásadu hospodárnosti řízení, která v daném případě velí postupovat tak, aby podjatost jednotlivých soudců byla prověřována jen potud, dokud se nenajde potřebný počet soudců, kteří jsou ve vztahu k věci nepodjatí a kteří tedy ve věci mohou jednat a rozhodovat (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2006, č. j. Nao 32/2005 - 34, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[5] Podle § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jsou soudci „*vyloučení z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávání věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.*“ Podle § 8 odst. 5 věty čtvrté s. ř. s. musí účastník řízení námitku podjatosti zdůvodnit a uvést konkrétní skutečnosti, z nichž podjatost soudce dovozuje.

[6] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu vyplývá, že nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní vztah soudce k projednávání věci. Při posuzování námitky podjatosti je však třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezájatosti soudce v konkrétním případě. Jak se k této otázce vyjádřil Ústavní soud, vyloučení soudce z projednávání a rozhodování ve věci má být založeno nikoliv jen na skutečně prokázané podjatosti, ale již tehdy, jestliže lze mít pochybnosti o jeho nepodjatosti; při posuzování této otázky je tedy třeba učinit úvahu, zda – s ohledem na okolnosti případu – lze mít za to, že by soudce podjatý mohl být (viz náleží Ústavního soudu ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94, N 127/6 SbNU 429). Otázka podjatosti nemůže být ve všech případech postavena zcela najisto, nicméně rozhodovat o ní je nutno vždy na základě existujících objektivních skutečností, které k subjektivním pochybnostem osob zúčastněných na řízení vedou. K vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí věci však může v zásadě dojít teprve tehdy, když je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, N 98/23 SbNU 11). Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. totiž představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Příslušnost soudu je tedy zásadně dána zákonem a postup, kterým je věc odnímána zákonnému (příslušnému) soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Za poměr k věci se považuje přímý zájem soudce na projednávání věci,

pokračování

zejména zájem na jejím výsledku. Vyloučen by byl také soudce, který by získal o věci poznatky jiným způsobem než dokazováním při jednání. Pochybnosti o nepodjatosti soudce pro jeho poměr k účastníkům či jejich zástupcům – kromě vztahů příbuzenských a obdobných – mohou vzniknout i tehdy, je-li soudcův vztah k účastníkům, případně zástupcům, přátelský či naopak zjevně nepřátelský.

[7] Z toho, jak žalobce svou námitku formuloval, má soud za to, že žalobce dovozuje podjatost soudců z jejich dřívějších rozhodnutí, když uvádí: „*neboť jinak opět reálně brozí, že (...) soudci Krajského soudu v Hradci Králové bude pokračováno v dalším pokračování nezávislého, nestranného, odborného a spravedlivého rozhodování soudu.*“ Podle § 8 odst. 1 *in fine* s. ř. s. okolnosti spočívající v rozhodování soudce v jiných – souvisejících či nesouvisejících – věcech nemůže vést k vyloučení soudce, byť by v těchto věcech byl žalobce neúspěšný. Právě v rozhodovací činnosti soudce se projevuje jeho nezávislost a účastníkův nesouhlas s právními závěry, které soudce dříve vyslovil, je ve vztahu k hodnocení otázek podjatosti nevýznamný. Případné rozhodování uvedených soudců krajského soudu v jiných věcech žalobce tedy nemá žádnou právní relevanci. Soudce může být vyloučen z rozhodování jen z objektivních důvodů, nikoli pro subjektivní přesvědčení účastníka řízení o nespravedlivosti dřívějšího rozhodnutí, které se projevuje polemikou s názory soudu a jejich zpochybňováním. Zpochybňovat rozhodnutí soudu jistě lze; k tomu však slouží opravné prostředky (jsou-li přípustné), nikoli námitka podjatosti. Námitka v tomto směru také nebyla žalobcem výslovně vznesena, byť by její dikce svědčila právě dřívějšímu skutečnému či domnělému rozhodování uvedených soudců v jiných věcech žalobce.

[8] Soudci správních senátů krajského soudu (rozvrhem práce určení, jakož i ti, kteří by je v případě potřeby zastoupili) ve vyjádření k námitce podjatosti uvedli, že žádný z nich „*se necítí být podjatým a není mu ani známa žádná skutečnost, ze které by mohl vyplynout důvod případných pochybností o jeho nepodjatosti.*“ Nejvyšší správní soud má z uvedeného vyjádření za to, že neexistují žádné pochybnosti o nepodjatosti soudců krajského soudu Mgr. Marie Kocourkové, JUDr. Magdaleny Ježkové, Mgr. Heleny Konečné, JUDr. Pavla Kumprechta, JUDr. Jana Rutsche a JUDr. Marcely Sedmíkové při projednávání a rozhodování nyní posuzované věci z důvodu jejich poměru k účastníkům. Skutečnost, že by žalobce byl subjektivně případně přesvědčen o opaku, ještě není důvodem, pro který by bylo nutno považovat uvedené soudce krajského soudu za podjaté. Žalobce má nepochybně právo na svůj názor, ten však není podložen žádnými objektivními skutečnostmi, z nichž by se mohl dovozovat opak (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2010, č. j. Nao 13/2010 - 68). Z tvrzení žalobce ani ze skutečností, jež lze shledat ze soudního spisu, nevyplývají byť jen náznaky toho, že by zde existoval vztah uvedených soudců k dané věci a k účastníkům, jenž by dosahoval takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou soudci moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat.

[9] Z obsahu spisu rovněž nevyplývá, že by se uvedení soudci podíleli na projednávání nebo rozhodování předmětné věci u příslušného správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Rozhodování věci v předchozím soudním řízení je třeba chápat nikoli časově (tedy jako jakékoliv řízení před správním soudem, jehož byl žalobce účastníkem a v němž se soudce podílel na rozhodování), nýbrž instančně (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2003, č. j. Nao 2/2003 - 18, publikované pod č. 53/2004 Sb. NSS). Vyloučen by byl jen soudce, který by o téže věci rozhodoval nejprve v řízení u krajského soudu a následně pak v řízení kasačním u Nejvyššího správního soudu. O takový případ však v nyní posuzované věci nejde.

[10] Nejvyšší správní soud proto o námitce podjatosti vůči soudcům Krajského soudu v Hradci Králové rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

[11] V důsledku tohoto způsobu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu odpadá nutnost rozhodovat o delegaci nutné (§ 9 odst. 1 s. ř. s.). Je tomu tak proto, že v důsledku přednostního rozhodnutí o námitce podjatosti vznesené žalobcem a nevyločení uvedených soudců z projednávání a rozhodování předmětné věci nenastala situace, že by pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nebylo možno sestavit senát.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. března 2014

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu